

■ Σταχασμοί και Άποηχοί

«Άσυλο» διαστρεβλωμένων αντιλήψεων και αξιοποιων πράξεων*

«Και στραβός είν' ό γιαλός, και στραβά άρμενίζουμε...»

Μερόπη Ν. Σπυροπούλου
Όμότιμη Καθηγήτρια
Πανεπιστημίου Αθηνών

Από χρόνια, παρακολουθοϋμε τὰ γεμάτα δράση έπεισόδια μιās πρωτότυπης και καταθλιπτικής «σειράς», πού έχει τόν τίτλο «Πανεπιστημιακό Άσυλο», ή όποία θεωρώ ότι έντάσσεται σέ ό,τι χαρακτηρίζεται ως «Θέατρο τού παραλόγου».

Είναι δέ πολϋ πρόσφατο τó έπεισόδιο μιās άκόμη βιαιοπραγίας έναντίον ένός έξαίρετου Πανεπιστημιακού Δασκάλου, έπειδή... «τόλμησε» νά κάνει παρατήρηση σέ κάποιους φοιτητές(;) πού ρύπαιναν τόν χώρο τής Σχολής τους.

Η καταγραφή παρόμοιων ή σχετικών έπεισοδίων, μέσα και έξω από τὰ Πανεπιστήμια, είναι βέβαιο ότι θα συνέθετε έναν μακροσκελέστατο κατάλογο, πού έχουμε πιά συνηθίσει νά τιτλοφοροϋμε ως: «Τά συνήθη έκτροπα» τών «γνωστών-άγνωστων» (πρός δόξαν τής άνοχής μιās παρακμιακής κοινωνίας).

Τά έκτροπα περιλαμβάνουν και τες γνωστές καταλήψεις, με αντίστοιχες έπιπτώσεις στά έκπαιδευτικά και έρευνητικά προγράμματα τών Σχολών, με βεβηλώσεις χώρων και καταστροφές άκριβοπληρωμένων – από τόν μόχθο τών φορολογουμένων Έλλήνων– περι-

ουσιακῶν στοιχείων τοῦ Δημοσίου, ἀλλὰ καὶ ἰδιωτῶν, καὶ μὲ πλῆθος ἄλλων ἀξιόποινων πράξεων, ποὺ καταρρακώνουν κάθε ἔννοια εὐνομούμενου κράτους.

Διότι οἱ δρᾶστες καταλήγουν νὰ ταμπουρώνονται, ἀσφαλεῖς καὶ ἀνενόχλητοι, μέσα στοῦ Πολυτεχνεῖο ἢ σὲ ἄλλα κτήρια τῶν ΑΕΙ, ὅπου ἰσχύει τὸ «**Ἀπαραβίαστο Πανεπιστημιακὸ Ἄσυλο**», τὸ ὁποῖο θεσπίστηκε ἐν ὀνόματι τῆς Δημοκρατίας καὶ καθιερώθηκε γιὰ νὰ διασφαλίσει τὴν «ἐλεύθερη διδασκαλία καὶ τὴν ἐλεύθερη διακίνηση ἰδεῶν» (ὄχι, ἐδῶ δὲν γελᾶμε, κλαῖμε...).

Στὴν συνέχεια, αὐτοὶ ποὺ ἔχουν διαπράξει σωρεία ἀξιόποινων πράξεων, ἀρχίζουν νὰ «διαπραγματεύονται» μὲ τοὺς ἀρμοδίους καί, τελικῶς, κερδίζουν αὐτό, γιὰ τὸ ὁποῖο ἦσαν βέβαιοι ἀπὸ τὴν ἀρχή. **Τὴν ἀτιμωρησία.** Ἐχοντας ὁμως, ἔτσι, κουρελιάσει τὴν εἰκόνα τῆς χώρας μας διεθνῶς καὶ ἀκυρώσει αὐτοὺς ποὺ εἶναι ταγμένοι στὸ νὰ τηροῦν τὴν ἔννομη τάξη, ὅπως καὶ αὐτοὺς ποὺ πρέπει νὰ προασπίζονται τὴν ὁμαλὴ λειτουργία τῶν ἀκαδημαϊκῶν μας ἰδρυμάτων.

Συγχρόνως, αὐτὴ ἡ σειρὰ τῶν ἐπεισοδίων, ἢ ἀντίστοιχη ἀνοχή τους, ἢ ὁποῖα ἔφθασε καὶ μέχρι τοῦ σημείου τῆς **κοινωνικῆς ἐπιβράβευσης** κάποιων ἀπὸ τοὺς πρωταγωνιστές τους μὲ ὕπατα ἀξιώματα, διαχύθηκε ἀπὸ τὰ ΑΕΙ πρὸς τὶς κατώτερες βαθμίδες τῆς ἐκπαίδευσης, μεταγγίζοντας στὰ παιδιά μας –ἀκόμα καὶ τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου– μιὰ γενικότερη νοοτροπία, ὀλέθρια γιὰ τὸ μέλλον καὶ τὴν πρόοδό τους, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ μέλλον τῆς Πατρίδας μας.

* * *

Τὸ παράλογο ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν **ἀντινομία** τῆς ὑποτιθέμενης ἀνάγκης «**Πανεπιστημιακοῦ Ἄσylum**», σὲ μιὰ εὐνομούμενη δημοκρατικὴ χώρα.

Διότι, ἡ ἔννοια αὐτὴ γεννήθηκε καὶ συγκεκριμενοποιήθηκε ἐθιμικῶς, σὲ ἐποχὲς ὀλοκληρωτικῶν καθεστώτων, γιὰ νὰ προστατευ-

θεῖ «ἡ ἐλεύθερη διακίνηση ἰδεῶν καὶ ἡ διδασκαλία μέσα στὰ ΑΕΙ», τὰ ὁποῖα θεωρήθηκαν ὡς τὰ τελευταῖα προπύργια Δημοκρατίας.

Ἐπάρχει ὁμως ἄραγε, σήμερα, κάποιος ποὺ νὰ μπορεῖ νὰ ὑποστηρίξει σοβαρά, εἰλικρινὰ καὶ τεκμη-

ριωμένα ὅτι, μέσα στὸ δημοκρατικό μας πολίτευμα, ἡ ἐλεύθερη διακίνηση ιδεῶν πάσχει ἢ ἀπειλεῖται σὲ ὅποιονδήποτε δημόσιο ἢ ιδιωτικό χῶρο;

Ἡ ὕπαρξη, ἐπομένως, αὐτοῦ τοῦ διεθνῶς πρωτότυπου, «ἀσύλου» στὴν δημοκρατική μας –ἐπαναλαμβάνω– χώρα, **ἀντιθέτως πρὸς τὸν ἀρχικό της στόχο**, παραβιάζει κατάφωρα τὸ ἄρθρο τοῦ Συντάγματος πὸν θέλει ὅλους τοὺς πολίτες ἴσους ἀπέναντι στοὺς νόμους.

Διότι, τὸ «ἄσυλο» κατέληξε στὸ νὰ μεταβληθεῖ σὲ χῶρο καταφυγῆς καὶ προνομιακῆς προστασίας ἀτόμων πὸν ἔχουν διαπράξει ἀξιόποινες ἢ καὶ ἐγκληματικὲς πράξεις εἰς βάρος τῆς κοινωνίας καὶ εἰς βάρος τῶν λοιπῶν νομοταγῶν, πλὴν ἀπροστάτευτων, πολιτῶν.

Πρέπει νὰ σημειώσουμε μὲ ἔμφαση ὅτι, μὲ τὶς γνωστὲς «καταλήψεις», τὶς βιαιότητες καὶ τὶς ἀυθαίρετες ἀποφάσεις πὸν **ἐπιβάλλονται** ἀπὸ φοιτητικὲς ἢ ἄλλες ὁμάδες, μένουν ἐντελῶς ἀπροστάτευτα, μὲ παραβίαση τῶν ἀτομικῶν τους δικαιωμάτων καὶ ἐλευθεριῶν, κάποια ἄλλα μέλη τῆς ἴδιας τῆς ἀκαδημαϊκῆς κοινότητας.

Ἐννοῶ τοὺς φοιτητὲς ἐκεῖνους, πὸν δὲν θέλουν νὰ διακόπτονται οἱ σπουδές τους, νὰ ἀναβάλλονται οἱ ἐξετάσεις τους καὶ νὰ χρονίζουν στὰ φοιτητικὰ ἔδρανα. **Ἐννοῶ** καὶ ὅποιους διδάσκοντες θέλουν νὰ ἐκτελέσουν κανονικὰ τὰ διδακτικά τους καθήκοντα –γιὰ τὰ ὁποῖα ἔχουν συνείδηση ὅτι **πληρώνονται ἀπὸ τὸν Ἑλληνα φορολογούμενο**– ἢ αὐτοὺς πὸν θέλουν νὰ ἀνταποκριθοῦν μὲ συνέπεια στὶς δεσμεύσεις πὸν ἔχουν, τυχόν, ἀναλάβει γιὰ ἐρευνητικὲς συνεργασίες μὲ ξένα ἀκαδημαϊκὰ ἰδρύματα.

Αὐτοί, δὲν προστατεύονται ἀπὸ κανένα «ἄσυλο». **Ἀκόμη** καὶ ἡ σωματική τους ἀκεραιότητα ἐμπίπτει στὴν δικαιοδοσία τῶν «Ὁμάδων περιφρούρησης» ἢ τῶν «ἀντιεξουσιαστῶν», πὸν ἀσκοῦν, ἀτιμωρητί, τὴν πιὸ **ἀυθαίρετη καὶ φασιστικὴ ἐξουσία**.

Καὶ ἂν μὲν αὐτοὶ δὲν εἶναι φοιτητὲς, προφανῶς δὲν ἔχουν τίποτα νὰ χάσουν. **Ὅταν**, ὅμως, οἱ «καταλήψεις» εἶναι φοιτητὲς, μεγάλη εἶναι ἡ θλίψη πὸν προκαλεῖται ἀπὸ τὴν διαπίστωση ὅτι, δυστυχῶς, αὐτὰ τὰ παιδιά δὲν συνειδητοποιοῦν κἂν ὅτι, τὰ πρῶτα καὶ τὰ κύρια θύματα τῆς ἀνυπολόγιστης ζημιᾶς πὸν προκαλεῖται

ἀπὸ αὐτὰς τὶς καταστάσεις στὶς σπουδὲς καὶ τὸ μέλλον τους, εἶναι αὐτὰ τὰ ἴδια.

Καὶ ἀναρωτιέται κανεῖς, μὲ πίκρα, ἂν, ὅσοι κραυγάζουν ἢ παροτρύνουν τὰ παιδιά μας νὰ διαδηλώνουν μὲ σύνθημα: «Κάτω τὰ χέρια ἀπὸ τὸ Πανεπιστημιακὸ Ἄσυλο», ἔχουν δικαίωμα νὰ θεωροῦνται ἡγέτες καὶ δάσκαλοι; Καὶ ἂν θὰ λογοδοτήσουν κάποτε γιὰ τὴν εὐθύνη τῶν καταστροφικῶν ἐνεργειῶν τους ἀπέναντι σ' αὐτὰ τὰ προδομένα νιάτα;

(*) Περιοδ. «Σύνδεσμος», ἀριθμ. τεύχους 519/Μάϊος 2017, σελ. 140-141. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.